

Доласком на место председника Републике Србије Томислав Николић се нашао у веома незавидној позицији, која се може поредити са оном у којој се налазио кнез Павле Карађорђевић пре седамдесет и више година. Илузорно је очекивати да председник Николић, нити било ко други на његовом месту, може да учини нешто велико, било да се ради о Косову или нашем месту у Европи и свету. Међутим, то не значи да он не може да постане уважаван државник и да не треба енергично, са одговорношћу и са великом дипломатском вештином да чини све да би се постигли одређени помаци на том путу. Реално, председник Николић ће постићи велики успех ако спроведе Србију, кроз све Сциле и Харибде, без већих хаварија.

Током протекла два месеца председник Николић је својим владањем избио аргументе острашћеним противницима и напади на њега сада иду са стране, обрушавају се на његове изабране сараднике и кадрове Српске напредне странке. То је сасвим легитимно, али није професионално јер се у критици не полази од принципа, већ од трибалне логике. Нешто је било добро док смо ми били на власти, али сада не ваља јер то исто сада други чине нама.

Пред председником Николићем је, најблаже речено, тежак пут, не само због међународно-политичке ситуације, већ и због веома моћне и острашћене опозиције у Србији, која није само у странкама и парламенту, већ и у медијима, затим у невладином сектору, међу тајкунима, као и центрима моћи који се могу означити као сектор силе.

Медији по својој вокацији морају да буду критичари власти и та критика је потребна свакој власти, па и овој актуелној. Међутим, један део медија чак не може ни да прикрије своју политичку ангажованост и наставља прљаву кампању какву је водио током избора. Они то не чине само зато што власници медија и монополисти на оглашавање то траже од њих, већ и због тога јер верују да раде добру ствар.

Председник који мора да успе

Пише: Илија Рапаић
среда, 08 август 2012 17:44

Ову тезу потврђује и обавештајно-медијска кампања против саветника председника Републике, у чијој продавници су продавани бојлери из Македоније са магнохромовим логом. То изгледа уопште није спорно, већ је спорно ко по закону има право на име, "магнохром" и лого, али се то занемарује. Ако је у питању пословна етика онда би требало да је предмет осуде македонска фирма, која је по закону о жигу заштитила име "магнохром", а не саветник председника.

Досадашњи владари и савладари Србије су показали велику умешност владања. Није ту ни требала нека велика памет. Било је

довољно само да се копира како то раде власници крупног капитала у свету. Они су само преузели метод меког тоталитаризма, по коме је најважније држати под контролом медије и имати на својој страни разне организације цивилног друштва преко којих се креира јавно мњење. Тај облик утицаја на јавно мњење није отворен и бруталан, већ је вешто скривен иза монопола на оглашавање и иза непознатих власника медија, који њима управљају преко капитала и постављења. Због тога се битка за медије заоштрава. Тајновит откуп 50 одсто акција Политике, које је држао немачки ВАЦ, а које је извршено од стране нетранспарентног власника из Москве, то најбоље потврђује.

Председник Николић ће такође имати непринципјелног политичког противника и у делу тзв. невладиног сектора. Колико је тај сектор моћан фактор страног утицаја и подела у друштву евидентно је из наше новије историје, као и прохујалог тзв. арапског пролећа. Суочен са таквим прикривеним политичким противником, председник Путин је законом изједначио НВО са страним агентурама.

Мала држава као Србија не сме и не може административним мерама да се супростави

Председник који мора да успе

Пише: Илија Рапаић
среда, 08 август 2012 17:44

непринципјелном политичком деловању једног дела НВО, јер иза тих организација стоји моћни светски финансијско-корпоративни сектор. Србија мора да пружи креативнији одговор, односно да подстиче развој цивилног сектора друштва који би водио рачуна о интересима Србије, а не о интересима страних спонзора и финансијера.

То што за круг двојке Николићев невероватан успех, који није типичан домаћи, већ више личи на амерички сан, или успон Барака Обаме, значи хендикеп, може да буде и велики изазов и шанса. Шанса да Србија после седам деценија и великог броја осредњих, а у новије време и корумпираних политичара, има на свом челном месту и једног државника. Једино на тај начин председник Николић може да одслужи свој мандат високо дигнуте главе и једино на тај начин може да неутралише своје острашћене противнике.

Председник Николић је учинио већ један велики корак у сопственој државничкој афирмацији који нису били у стању да учине ни Милошевић, ни Коштуница, ни Тадић. Тај велики и демократски помак је у контролисаним медијима остао готово без икаквог одјека. Суштина тога поступка, по коме Николић од председника једне странке постаје председник свих грађана Србије, занемарена је, а у први план је дошла једна емотивна реакција, сузе, које су логичне код сваког човека који је за остварење својих идеја потрошио велики део свога живота.

Председник Николић може остати запамћен као велики државник ако успе да подстакне и подигне ниво државног и националног јединства око кључних питања. Други председници су углавном само говорили о томе, а у суштини су само мислили о јединству око своје политике и личности. Тако је Србија остајала подељена и данас се дели на прву и другу Србију.

Поделе у Србији су дубоке и историјске, оне нису случајне нити само производ личности које су водиле Србију, већ пре свега резултат деловања међународних фактора. У деветнаестом веку Србија је била подељена на обреновићевце и карађорђевићевце. У

Председник који мора да успе

Пише: Илија Рапаић
среда, 08 август 2012 17:44

нашој историографији је сукоб између вожда Карађорђа и кнеза Милоша Обреновића симплификован и сведен углавном на борбу за превласт и сукоб кумова. Чињеница да је Карађорђе убијен у униформи генерала руске армије, да је та униформа склоњена, да је Карађорђе био одликован највишим орденом цара Русије и да је у тај атентат био умешан један официр Британске империје је недовољно осветљена.

Та подела у Србији на присталице Обреновића и Карађорђевића је омогућавала великим силама, пре свега Русији, Аустрији, а

потом и Британији да се дубоко инволвирају у српску државну политику. Када су Карађорђевићи дошли на српски престо, поделе су продубљене, они су власт морали да деле са завереницима, који су владали војском, као и Радикалном странком која је била под великим руским утицајем.

Све велике силе користе и подстичу поделе у мањим државама да би се умешале у њихова унутрашња питања. Цела историја света, од Рима и Византије, јесте историја владања и управљања царством на основном принципу "divide et impera". Византија се на тај начин одржавала столећима. Познати спис Константина Порфириогенита, који се углавном третира као историја света, у ствари је обавештајна анализа ситуације у Царству и упуство како може да се успешно управља народима у Византијском комонвелту. Она у латинском преводу и гласи "De administrando Imperio".

Данас у глобализованом свету утицаји и интереси великих сила су неминовни и они се морају изузетно респектовати и та чињеница не сме уопште да се доводи у питање. Питање је само да ли то мешање доводи до подређивања државних интереса интересима великих сила или интересима центара финансијско-корпоративне моћи, односно у којој мери. Уметност владања једном малом државом, као што је Србија, управо је у проналажењу уског и тешког пута између опасности од политике изолационизма и санкција, са једне стране, и опасности пада у позицију бана републике, са друге стране.

Председник који мора да успе

Пише: Илија Рапаић
среда, 08 август 2012 17:44

Овде нећемо да елаборирамо све друге поделе које су подстицане у Србији у прошлом веку. Само бих подсетио како се с времена на време, без икаквог повода, спинује питање поделе на четнике и партизане, титоисте и ројалисте и сл.

Логично се поставља питање зашто је то тако у Србији, а не, на пример, у Хрватској.

У Хрватској је то тако, јер од 1848. године, када је хрватски народ једини пут у својој историји "ратовао" са Римокатоличком црквом и доживео пораз, католичка црква је тада постала основна друштвена снага која пресудно утиче на сва битнија опредељења хрватског народа. Католичка црква у Хрватској је најмоћнији и најорганизованији део цивилног друштва који битно утиче на све одлуке у држави, она је кључна друштвена снага националног јединства.

Та чињеница би требало да буде изазов за Српску православну цркву и њено место у српском друштву, односно изазов да и она тежи да буде фактор државног јединства. За српске политичаре, чињеница да је РКЦ главна социјална снага у Хрватској, требало би да буде пре свега кључ за разумевање хрватског друштва и путоказ за успостављање бољих односа између две државе, а тиме и бољи положај српског народа у Хрватској. Тај пут не иде својим географским правцем, долином Саве, он је много дужи, он иде преко Рима, али то је друга тема.

У новијој српској историји имамо, нажалост, примере да су интереси грађана Србије подређивани партикуларним интересима дела свештенства Српске православне цркве и дела њених верника, а понекад и интересима трећег Рима, односно Московске патријашаје. Кроз ту призму би требало да се гледа и на питање екуменизма и конкретно питање посете папе Бенедикта XVI прослави седамнаест векова Миланског едикта у Нишу. Патријарх Иринеј је недавно изјавио да би та посета била корисна за српски народ, али да у том случају не би дошао патријарх Кирил. Не би требало, дакле, да је за СПЦ најбитније шта она добија или губи политиком екуменизма, нити шта о томе

Председник који мора да успе

Пише: Илија Рапаић
среда, 08 август 2012 17:44

мисли трећи Рим, већ је најбитније шта добијају или колико губе сви грађани Србије.

Пред председником Николићем је тежак пут и он, нажалост, нема готово никакву шансу да остане упамћен у историји по великим постигнућима. Он може само да грађанима Србије покаже да се у политици може бити елементарно искрен и поштен, да се не сме потцењивати њихов разум. Председник Николић и нова влада немају разлога да било шта крију од народа. Они народу морају предочити истину да би битније мењање досадашњег спољнополитичког курса довело у питање, не само опстанак српског народа на северу Косова, већ и до дестабилизације Рашке области, тзв. Прешевске долине и Војводине. Његов и владин велики успех ће бити ако сачувају мир и стабилност у тим регионима, а тиме и територијални интегритет Републике Србије. Управо ту се отвара велики простор за деловање невладиних организација као фактора остваривања људских права свих грађана Србије и њихове веће интеграције у нашем друштву.

У овом тексту се нисмо бавили јако важним питањем, а то је искорењивање корупције у друштву. То је велика шанса за стицање угледа и респекта. На том путу је важно да председник Николић не само личним примером, већ и примером својих сарадника, покаже да Србија може да изнедри политичара и државника који се неће помињати превасходно по богатству које је нагомилао током мандата. Од кнеза Милоша, краља Милана, краља Петра, Николе Пашића до овогоковних председника српска историја се може писати и као историја богаћења њених челника, историја корупције.

Велике шансе да остане упамћен у историји као државник и велика личност председник Николић има ако успе да се уздигне изнад политикантских и партијских подела и личних интереса и предубеђења, односно ако око кључних државних питања као што су Косово и Метохија, евроинтеграције, сарадња са суседима и друга оствари неопходни ниво консензуса релевантних политичких снага.

Нека кадровска решења, које је за састав Владе понудила Српска напредна странка, мислим пре свега на избор Ивана Мркића

Председник који мора да успе

Пише: Илија Рапаић
среда, 08 август 2012 17:44

~~...~~